

и се смѣха отъ душа на нашитѣ забавки съ мечката... Много още смѣхурии и игри правѣ нашиятъ свяко... Възрастнитѣ захванаха своитѣ старешки разговори, а насъ децата ни проводиха въ другата стая, кждето сами, волни и нестѣснявани, довършвахме всички сладки, овощия, халви; боричкахме се, прескачахме се, гонѣхме се... Докато едно по едно захванахме да изкапваме и заспивахме кое на пода, кое на нѣкоя възглавница...

На сутринѣта, като се събудихъ, намѣрихъ се завитъ подъ една обща черга съ всички мои братовчеди, чичови и лелини деца, въ топлата стая, кждето бѣхме заговявали. Постлали ни тамъ и кога сж ни пренасяли, нито съмъ усѣтилъ, нито помня...

— — — — —

Споредъ тогавашния обичай, всѣко отъ децата, което ходи на училище, занесе лимонъ или портокалъ за учителя си или за учителката си. Цѣлунахъ ржка и азъ на своя учителъ, както и всички мои другари, поискахме му прошка и благословия...

Съ това се привърши последното тържество на заговѣзнитѣ, следъ което настѣпиха дългитѣ пости, които пазихме съ трепетно благоговение и вѣра, защото чрезъ тѣхъ ние подготвихме душиѣ си да дочакаме и посрещнемъ съ жива радостъ най-свѣтлия отъ празниците, съ червено яйце — Великденя!

